

Preken i Fjellhamar kirke

Påskedag 2009

Kapellan Elisabeth Lund

Dette hellige evangelium står skrevet hos evangelisten Matteus i det 28. kapittel:

Da sabbaten var over og det begynte å lysne den første dag i uken, gikk Maria Magdalena og den andre Maria for å se til graven.

Med ett kom det et kraftig jordskjelv, for en Herrens engel steg ned fra himmelen, gikk fram og rullet steinen til side og satte seg på den. Han var som lynet å se til, og drakten var hvit som snø. Vaktene skalv av redsel da de så ham, og de ble liggende som døde.

Men engelen tok til orde og sa til kvinnene: «Frykt ikke! Jeg vet at dere søker Jesus, den korsfestede. Han er ikke her, han er oppstått, slik som han sa. Kom og se stedet hvor han lå! Skynd dere av sted til hans disipler og si: Han er stått opp fra de døde og går i forveien for dere til Galilea; der skal dere få se ham. Nå har jeg sagt dere det.»

De skyndte seg da bort fra graven med frykt og stor glede, og løp for å fortelle det til disiplene.

Slik lyder Herrens ord.

Etter tre dager skulle han oppstå.

Maria og Maria hadde hørt det. At han hadde sagt det.

Men nå var han død. Det var det som var sannheten for dem.

Jesus hadde dødd foran øynene på dem, og de hadde vært med på å legge ham i graven.

De kjente døden. Den kalde, harde døden.

De visste at den var endelig. At det var slutten.

For dem er Jesus død. Han som var håpet deres. De går slitne og trøtte innover i sitt eget mørke. De går med bøyd hoder, og de ser ikke lysningen foran seg.

Det er sen natt, og det er tidlig, tidlig morgen.

Døden bar med seg et mørke som skygget over håpet.

En skygge som sto i veien for det de hadde hørt.

Ingen av dem tenkte på at dette var den tredje dagen.

Disiplene hadde også glemt det. De var så redde at de hadde gjemt seg bak låste dører.

Bare kvinnene våget seg ut, men de levde også i håpløsheten og frykten.

Er du der? I mørket?

Maria og Maria dro til graven så fort det lot seg gjøre. Så snart sabbatsfreden og dagslyset gjorde det mulig.

Men selv om de var raske, hadde Gud vært der før dem.

De går til en grav. Som utallige før dem, og utallige etter dem.

Opplevelsen fra fredagen før sitter fortsatt i kroppen. De hadde sett Jesus lide, og kjent hvordan jorden ristet under føttene da han døde. Som om jorda tok del i dødsskjelvingene.

Når de kommer til graven, rystes de igjen.

Jorda skjelver, men denne gangen ikke på grunn av døden.

Jorda skjelver som i fødselsveer før det nye livet. Kanskje det er sånn at livet av og til rystes på en så voldsom måte at alle sammenhenger brytes, så vi kan se nye mønster og nye sammenhenger?

Kvinnene møter også en engel som er som et lyn å se til, og som river mørket bort. Han ruller den store steinen til side og setter seg på den, som et bevis på at døden er beseiret.

Den kalde, harde døden. Graven er tom.

Maria og Maria står der i redsel og sjokk, kanskje fortsatt vantro, og møtes av et Frykt ikke! Sånn møter Gud mennesker. Frykt ikke.

Engelen forteller at Jesus har stått opp, og insisterer på at damene skal gå og se etter selv.

- Kom og se stedet hvor han lå.

To redde damer ser inn i en tom grav, og kjenner de første strålene fra sola varme dem i ryggen. Der, ved den tomme graven begynner et nytt liv for dem. Livet etter oppstandelsen.

Steinen er rullet vekk fra graven, og en stein faller fra hjertene deres.

De hadde hørt at han skulle stå opp. Nå husker de det.

Kan vi tro på at Jesus virkelig sto opp, at han ble levende igjen etter at han først var død?

Det er jo umulig. Er man død, så er man død. Oppstandelsen er et mysterium.

Det er ingen vitner til oppstandelsen. Vi står der, som Maria og Maria, ved en tom grav.

Hva skal vi tro?

Det er ingen der inne i graven å sørge over. Og den lysende engelen sier. Skynd dere av sted og si at han er stått opp fra de døde!

Hører vi det? Tror vi det?

Jeg vet ikke hva de to Mariaene tenkte, men føttene deres løper. De er fortsatt blendet av det sterke lyset de fant midt inne i mørket. De kjenner fortsatt på frykten, og de forstår kanskje ikke så mye, men de fylles av en stor glede.

Det finnes historier fra kriger. Fra mørke fangeleire der fangene har fått nyss om at fienden er i ferd med å tape. At friheten nærmer seg. I leiren er alt som før, vokterne har kontrollen og rutine er de samme.

Likevel er alt forandret. Det har kommet en strime av lys. Et solid håp.

Maria og Maria løper bort fra graven.

I neste vers møter de Jesus.

De fikk se den levende Gud med egne øyne. De fikk oppleve et personlig møte med den oppstandne.

De hadde hørt at han skulle stå opp. Nå tror de det.

Vi har hørt at Jesus har stått opp.

Når møtte du ham? Trodde du at det var ham?

De to damene fikk se den levende Gud med egne øyne.

Paulus skriver om flere hundre øyenvitner i den teksten vi hørte i sta. Mennesker som har møtt Jesus, som har møtt den oppstandne.

De elleve disiplene ble redde og rømte da Jesus ble tatt til fange. Etter at han var død låste de seg inne i mørket. De var som fanger i redselen for å måtte gå igjennom det samme som Jesus. Men etter at de møtte den oppstandne, ble alt forandret. Det var like stor sjans for å bli tatt, alt var som før, men de forkynte med frimodighet og de fleste av dem gikk senere i døden for det de trodde på.

Fordi Jesus har stått opp, ble budskapet om ham kjent.

Fordi Jesus har stått opp har vi en kristen kirke.

Fordi Jesus har stått opp feirer vi påske her på Lørenskog.

Fordi Jesus har stått opp møter vi fortsatt en levende Gud.

I dag forkynner vi Livets seier over døden.

Men er det ikke sånn at alt det vonde i verden motsier den seieren?

Vi må aldri bagatellisere det vonde. Det vonde er en del av virkeligheten vår, men alt er ikke sagt med det.

I dag forkynner vi at vi tror på en levende Gud som har vunnet over døden.

Kanskje vi kan si at Påskedag motsier det vonde?
For det vonde, og døden, har ikke det siste ordet.
Vi lever livet etter oppstandelsen.
Midt i det vonde med røttene plantet i det levende håpet.
Vi tror på Livet.
Oppstandelsen er både det umulige og grunnlaget for troa vår.
Vi tror på det umulige.
For vi vet at alt er mulig for Gud.
Oppstandelsen viser at kjærligheten og håpet ikke kan slås i hjel.

Påske er strålende lys og nytt liv. Ute er det fortsatt en del igjen av den mørke vinteren, men vi ser strimer av lys og kjenner av og til vårsola varme i ryggen. Vi ser at trærne begynner å skyte små knopper, og vet at krokus og påskeliljer holder på å sprengte seg vei fra tørre løker i mørket og opp til farger og liv i lyset. Vi omgis av små under som vitner om at Gud overvinner dødskreftene i verden, og vi kan få åpne oss for å fylles av håpet.

Av Livet.
Vi skal få leve livet, etter oppstandelsen.

Håpet er at vi skal leve, selv om vi dør, og siden aldri i evighet dø.
Vi kan tro det fordi Jesus ikke bare sa at han var oppstandelsen og livet, men lot oss se det ved å la graven stå tom og siden vise seg for mange. Derfor kan vi også stå ved en gravstein og kjenne hjertet slå litt lettere.
Derfor trenger man ikke gå like sakte hjem som man kom.
Håpet lever, fordi steinen er veltet bort og vitner om at mye er forandret og mye kan forandres.

Vi tror på en levende Gud.
Dette er den tredje dagen.
Vi møter Jesus her og nå. Han møter deg midt i ditt liv. Han er midt i gleden og midt i sorgen.
Han vil møte oss her framme i nattverden etterpå. Der kan vi ta imot han som forandrer alt.
Den levende Gud.
Fordi Krist sto opp av døde.
Ære være Gud i det høyeste!